

tin — làm gian phòng sáng rực. Văn Bình quang mắt khi đọc thấy giòng chữ đỏ chói bên dưới:

«*Bạn yêu nàng không? Nàng đẹp đấy nhỉ? Nàng ừng yêu bạn lắm...*»

Nếu bạn yêu nàng, xin bạn lên lạc với...»

Văn Bình chưa đọc hết địa chỉ thần tiên thì một tiếng kêu chát chúa giạt chàng ra khỏi giấc ngủ si tình:

— Z.28.

Tưởng ông tổng giám đốc, Văn Bình buong cô gái xuống bàn, và đứng dậy.

Nhưng không, người vừa ra lệnh cho chàng là Nguyễn Hương. Nàng thường gọi chàng một cách thân mật pha lẫn âu yếm là Văn Bình, anh Văn Bình. Chưa bao giờ nàng gọi trống trợn và giạt họng là Z.28.

Chàng chưa kịp chào hỏi thì Nguyễn Hương đã dớp chát:

— Không dám, chào đại tá. Phiền đại tá cất giùm tấm hình vào trong hồ sơ.

À, cô à lại ghen rồi... Trong cơn ghen, nàng lại đẹp thêm... má nàng hồng hồng như thoa phấn, môi nàng cong cong, mắt nàng tóe tia lửa đầy tha thiết, khiến chàng muốn ôm cứng lấy, ngoạm vào da thịt nàng một miếng.

Song Nguyễn Hương đã gỡ tay chàng ra, dang điệu lạnh lùng và hân học:

— Yêu cầu đại tá giữ thẻ diện. Đây là văn phòng cụ tổng giám đốc. Dầu sao đại tá cũng là đại tá...

Văn Bình cười ròn:

— Hừ, đại tá mà không là đại tá thì còn là gì nữa. Không lẽ đại tá là đại úy...

Trong cơn tức giận, Nguyễn Hương đã mất vẻ phát biểu lưu loát và khôn ngoan cố hữu. Ý nàng muốn nói Văn Bình là một đại tá nổi tiếng, ít ra cũng là quân nhân biệt phái, đeo cấp hiệu cao cấp, nên phải cư xử dè dặt hoàng, không được bỡm xom. Bị Văn Bình trêu người, Nguyễn Hương càng tức giận thêm.

Và càng tức giận, nàng càng đẹp. Dường như sự tức giận đã dồn hết tinh túy nhiệm màu của nhan sắc lên đôi mắt, ngày thường trong veo và sâu không đáy của nàng. Kẻ khác tức giận thì mắt đỏ ngầu màu máu, nàng tức giận mắt cũng tóe lửa, nhưng là một thứ lửa kỳ lạ, thứ lửa làm đàn ông cường tráng đa tình phải bủn rủn tay chân.

Văn Bình buột miệng:

— Em đẹp ghê!

Nguyễn Hương xịu mặt:

— Không dám. Em còn thua cô gái trong hình một vực, một trời.

Như thường lệ, chàng nắm cánh tay trắng trẻo, và tròn trĩnh của nàng. Trong quá khứ, mỗi khi được chàng vuốt ve, nàng đều vụt quên tức giận và ngoan ngoãn ngã vào ngực chàng, mắt lim dim, cánh mũi phập phồng, chờ một nụ hôn say đắm, kéo dài hàng thế kỷ chưa hết.

Nhưng lần này Nguyễn Hương gạt chàng ra, giọng chua như dấm thanh:

— Cám ơn đại tá. Yêu cầu đại tá dùng chiến thuật môn trôn này với người khác. Thiên hạ đã nói nhiều về bệnh hảo ngọt độc nhất vô nhị của

dại tá. Đã đến lúc Sở phải cấm đoán. Tôi được tin đại tá có liên lạc thư từ với một số công ty môi giới ở tỉnh Tây phương. Bắt đầu từ ngày hôm nay đại tá nên chữa đi.

Văn Bình đứng nghiêm, đưa bàn tay lên trán chào theo kiểu quân cách :

— Tuân lệnh.

Mặt Nguyễn Hương đã bớt xịu. Nàng không dùng tiếng « tôi » xa lạ như trước nữa. Giọng nàng dăm dăm :

— Em đau khổ vì anh rất nhiều, anh biết không ? Em muốn làm vợ cho anh mà làm vợ không được. Nhân viên của Sở gọi về trung ương hàng trăm báo cáo về anh. Ông Hoàng ra lệnh cho em theo dõi anh sát nút, và tìm mọi cách cắt đứt mối liên lạc của anh với bọn ma-cô quốc tế.

— Trời ơi, lẽ nào anh liên lạc với bọn ma-cô ?

— Những công ty kết bạn Tây phương chỉ là sào huyệt ma-cô không hơn, không kém. Từ ít lâu nay, ông Hoàng không tin anh đâu, dù bản lãnh như xưa nữa. Ông Hoàng cho rằng sớm muộn anh sẽ bị sa ngã. Địch sẽ dùng mỹ nhân kế để loại bỏ anh.

— Ha, ha, em dám đánh cuộc với anh không ?
Nguyễn Hương nghiêm giọng :

— Không. Cũng như ông tổng giám đốc, em đã hết tin ở tài ba chống lại cam đồ của anh. Và lại, nếu anh chưa hết tài ba, em cũng không đại gì tin tưởng liền liền. Em cần bảo vệ anh vì hai lý do : thứ nhất, anh là một phần đời em, thứ hai, anh là một phần đời của Sở.

Văn Bình giả vờ nhăn nhó :

— Thú thật với em là hồi trước anh có thư từ với họ, nhưng trên thực tế cũng chưa đi đến đâu. Vì vậy, anh không hiểu nổi danh từ ma-cô nặng như búa tạ mà em vừa dùng. Đạo này, anh đã đoán tuyệt với họ.

Nguyễn Hương cười nửa miệng :

— Em hy vọng là anh không nói dối. Nhưng làm nghề như em, hy vọng xuống chưa đủ, phải tìm ra bằng chứng cụ thể mới được quyền hy vọng. Bằng chứng cụ thể là anh chưa hoàn toàn đoán tuyệt với họ. Tuần trước, một công ty ma-cô bên Mỹ vừa gửi hình đặc biệt, và dụng cụ đặc biệt qua Bưu điện cho anh. Anh giấu em sao được... Nhân viên kiểm duyệt ở Bưu điện thuộc quyền điều khiển của em. Anh đã khôn ngoan lấy thùng thư lưu trữ và để tên giả. Không phải Hoàng Lương như thường lệ, mà là Vũ Kha, nha sĩ. Hừ... anh chàng đốc tờ rằng Vũ Kha ở Chợ lớn đã cho anh mượn tên,

Văn Bình cứng họng không bào chữa được nữa.

Phải, tuần trước họ đã gửi một số hình ảnh và dụng cụ cho chàng. Phải, chàng đã mượn tên nha sĩ Vũ Kha để lấy thùng thư lưu trữ ở Bưu điện.

Nguyễn Hương nói tiếp :

— Nếu em thám hiềm, em đã làm anh điều đứng hàng năm một cách dễ dàng như trở bàn tay. Theo luật lệ hiện hành, không ai được dùng Bưu chính để gửi tài liệu và dụng cụ ách tình phi pháp. Em có thể lập biên bản, đưa anh ra tòa, đứng tên đưa Vũ Kha ra tòa. Vũ Kha sẽ khai tên anh,

và anh sẽ chôn vùi tên tuổi. Nhưng em không làm vì em yêu anh. Tuy nhiên, nếu anh phản bội em, em sẽ không tha. Em nói cho anh biết, em đã trình lên ông Hoàng, và ông Hoàng ra lệnh cho ban pháp chế tiến hành thủ tục lập hồ sơ. Hiện hồ sơ đang nằm trong ngăn kéo phòng em, em chỉ phất ống tay áo là đại tá Văn Bình, điệp viên vĩ đại Z.28, được năm châu thân phục và kính nể sẽ biến thành bùn đen...

Văn Bình đành xuống nước :

— Thôi, anh xin lỗi em. Anh sẽ không lãng nhãng nữa.

Cuộc so gươm giữa Văn Bình với Nguyễn Hương kéo dài đúng nửa giờ đồng hồ. Chung quy cũng tại chàng thêm liếc tấm hình khỏa thân trên bàn ông tổng giám đốc.

Văn Bình không dám mượn thùng thư bưu điện nữa. Chàng đã nghĩ ra mưu kế khác.

Mưu kế thuê phòng riêng, và thuê bồi riêng để làm hộp thư quốc tế.

Khi xé phong bì thư hai, Văn Bình giật mình. Nội dung của bức thư là một trái siêu bom.

Lời lẽ bức thư như sau :

Đông kinh ngày .. tháng... năm...

Thưa quý hội viên,

Câu lạc bộ Nguyễn ước Đông kinh, phụ trách khu vực Viên đông, trân trọng thông báo cho quý hội viên biết rằng chúng tôi đang cố gắng thiết lập một chi cuộc tại Sài Gòn.

Như thường lệ, chi cuộc này sẽ cung cấp cho quý hội viên nhiều sáng kiến và phát minh mới lạ. Chúng tôi đã phái một đại diện qua Sài Gòn. Đại

diện này hiện ngụ tại đại lý quán Caravelle, phòng... Nếu quý hội viên cần điều gì, xin liên lạc trực tiếp với phái viên của chúng tôi.

Trân trọng.

Giám đốc

Câu lạc bộ Nguyễn ước Đông kinh

Tổng chi cục Câu lạc bộ Nguyễn ước quốc tế.

Văn Bình reo lên một tiếng khoái cảm.

Đã lâu, chàng hằng mơ sự có mặt của các công ty môi giới quốc tế tại Sài Gòn. Chàng sẽ có dịp thưởng thức hoa lạ phương xa, toàn là hoa lạ quý giá, mà không phải lấy vé phi cơ vù ra ngoài quốc.

Chàng mân mê trong tay miếng giấy cứng nhỏ xíu, được dính vào bức thư.

Miếng thiệp này hình vuông, chỉ nhỏ bằng nửa cái quạt máy Ronson, đề giòng chữ vàng nhu sau :

Li Ming

Thành thật cảm ơn quý hội viên.

Li Ming, Li Ming... cái tên em ai này chứng tỏ phái viên của Câu lạc bộ là người Trung hoa. Đàn ông hay đàn bà ? Văn Bình tin chắc là đàn bà. Vì trong công việc mỗi lái đặc biệt này, người ta thường dùng phụ nữ. Và chắc hẳn là phụ nữ đẹp.

Văn Bình liếm mép như tiếc giọt huyết-ky cuối cùng chưa tan hết, rồi bước ra đường.

Sài Gòn đông đúc, Sài Gòn thanh lịch, Sài Gòn ham sống hơn bao giờ hết. Những cặp trai gái phục sức sắc sỡ, trai tóc dài, quần bó ống, áo da đen láng, giày nhọn hoắt như mũi dao, gái tóc ngắn quần ống chân voi, áo thun ôm cứng lấy ngực.

kinh mắt óp-a-rần ri, lượn lên lượn xuống như đèn cù trước mặt Văn Bình.

Trong phút chốc, chàng quên hết ưu tư chông chất. Chàng cũng quên hết nhiệm vụ khẩn trương đang chờ đợi. Chàng không còn nhớ Z.28, Văn Bình là đại tá ngực đầy huy chương quốc tế, và là điệp viên khét tiếng trên hoàn vũ nữa.

Chàng trở lại thanh xuân vô tư lự, lang thang trên hè phố sẵn đười bướm bướm tình ái.

Ngẫu nhiên chàng rảo chân tới trước lầu quán Caravelle. Lâu lắm chàng chưa có dịp vào thăm toa nhà 9 tầng, rộng mệnh mông này. Lâu lắm, chàng chưa có dịp mỉm cười với cô gái duyên dáng, phụ trách tổng đài điện thoại.

Người cha cao lớn, trịnh trọng lịch sang bên, xô cửa cho chàng vào. Không khí mát rượi tràn ngập buồng phổi.

Lẽ ra, Văn Bình phải cảm thấy khoan khoái. Nhưng chàng lại nghệt thở. Nghệt thở không phải vì khí hậu buổi lạnh. Nghệt thở không phải vì trời nóng như thiêu như đốt.

Văn Bình nghệt thở vì hương thơm da thịt đàn bà. Người đàn bà muốn thuở đã đứng sẵn trong phòng khách. Chàng vừa lộ mặt vào thì nàng ngồi xuống.

Nàng mặc váy mini nên nửa người phía dưới được triển lãm một cách vô cùng táo bạo. Chàng không kịp quan sát nàng mặc xiêm áo màu gì, mặc theo thời trang nào, mặt nàng ra sao. Chàng chỉ nghĩ đến cặp giò thon, tròn, và dài.

Chàng đã chiêm ngưỡng hàng ngàn, hàng vạn cặp giò. Những cặp giò trong dĩ vãng không đến

nổi tầm thường. Tuy nhiên, so sánh với cặp giò hiện tại của người đàn bà muốn thuở này thì tất cả chỉ là con số không to trống và rộng tuếch.

Đầu gối của nàng tròn trịa và nhỏ nhắn, không một nếp răn. Mắt cá chân khoe sắc hồng hồng dưới đôi cò chân vừa trét tay, chứng tỏ nàng là người đẹp thượng lưu. Văn Bình có thói quen đàn bà già nhan sắc phụ nữ bằng cách đo cò chân và nhìn mắt cá chân. Cò chân vừa gọn trét tay là phụ nữ đẹp. Mắt cá chân hồng hồng là phụ nữ đẹp. Theo kinh nghiệm, chàng biết đàn bà Tây phương có cò chân không lồ và mắt cá chân xiêm vẹo. Phần đông đàn bà Viễn đông cũng vậy. Tỷ lệ đàn bà tuyệt Lão chỉ độ 1/1.000.000.

Đầu gối, mắt cá chân, cò chân của giai nhân đã tuyệt hảo, khuôn mặt, và thân thể nàng còn hơn tuyệt hảo một bậc. Chấm điểm diện mạo, chàng bắt buộc phải cho 8 điểm trên 10, nếu là thiên vị. Vô tư, chàng phải cho đủ 10 điểm. Đứng ra, chàng phải cho trên 10 nữa.

Bộ ngực của nàng như được bao bọc bằng từ thạch. Trong đại chiến thứ hai, hoạt động gián điệp tại Âu châu, Văn Bình thường dùng hộp sắt gắn nam châm để chứa tài liệu hoặc chất nổ phá hoại. Khi cần cất giấu, chàng chỉ mất một phút đồng hồ ngắt ngửi. Hộp từ thạch sẽ đeo cứng lấy mọi vật kim khí.

Đôi nhũ hoa của giai nhân phải được coi là cái mỏ từ thạch thu hút đàn ông. Thấy nàng, ai cũng phải dán mắt vào. Văn Bình khựng người, cò họng khô rát.

Nàng quay nhìn chàng. Hốt hoảng, chàng cúi

đầu chào. Thường lệ, chàng nổi tiếng can đảm và li lợm. Can đảm với đối phương, can đảm với thần chết, không sợ đe dọa nào, không mối hiểm nguy nào làm chàng mất tinh thần. Li lợm với đàn bà, nhất là đàn bà đẹp.

Nhưng đối diện giai nhân, Văn Bình tiêu tan hết can đảm và li lợm cố hữu. Chàng biến thành cậu học trò rụt rụt bị ông giáo đột ngột kêu lên bằng trả bài, đặc biệt là trả bài chưa học thuộc. Chàng muốn nói một vài tiếng, song miệng lại lúng búng. Phương ngôn có câu « lúng búng như ngậm hột thị ». vào hoàn cảnh này chàng mới thấy người xưa nói đúng.

Chàng có cảm giác như một hột tròn mắc cứng trong cuống họng. Da mặt chàng chuyển sang màu xanh, rồi vụt thành đỏ ửng. Tay chân chàng bần rùn như bị ai đánh atemi vào gáy.

Cúi đầu chào, chàng tin chắc nàng sẽ chào lại. Từ bao năm nay, chưa người đàn bà nào trên thế giới có đủ bản lĩnh phớt tỉnh trước cử chỉ đơn tròn « cách sơn dã ngư » kỳ diệu của chàng.

Song người đẹp vẫn phẳng lặng như mặt hồ thu. Tuy nàng nhìn chàng luống nhõn tuyên màu nhiệm của nàng lại Lương di đầu. Đường như chàng là cái bóng nên nàng không thấy. Hoặc nàng miệt thị chàng. Hoặc nàng cố tình không đếm xỉa đến chàng.

Ruột gan Văn Bình sôi lên sùng sục.

Lần đầu tiên trong đời, chàng bị hạ nhục. Nếu giai nhân là đàn ông, chàng đã xắn lại, biểu diễn một đường quyền siêu việt cho hẳn méo miệng và lác mắt.

Ác hại thay, kẻ hạ ngục chàng lại là đàn bà châu yếu, tay mềm. Khi ấy Văn Bình có ấn tượng là mọi cặp mắt trong phòng khách đại lầu quan Caravelle đang đổ vào đầu chàng. Chàng quyết rửa thù. Rửa thù bằng cách ôm lưng người đẹp, diu qua hành lang, cho toàn thể nhân viên khách sạn chứng kiến. Chưa hết, chàng sẽ bắt người đẹp hôn môi chàng ngay trước thang máy cho khắp Sài Gòn thượng lưu thêm rõ nước miếng nữa.

Giai nhân uốn éo trên đôi giày mũi nhọn, đế nhọn bằng ni-lông trắng, sửa soạn ra đường. Giày phật long trọng ấy Văn Bình mới phục hồi được lương tri để quan sát nàng từ đầu xuống gót chân.

Cái xiêm ti hơn của nàng khác hẳn mini-jupe thời trang. Thật ra, nó còn nhỏ hơn mini-jupe một bậc. Và chặt hơn quần jean thời trang một bậc.

Xiêm nàng màu trắng như giấy. Áo nàng cũng màu trắng. Một màu trắng thanh khiết, dịu dàng và mời mọc... Trong đời, Văn Bình không ưa màu trắng. Nhưng chàng đã say mê màu trắng sau ngày gặp Katy, nữ nhân viên CIA. Katy mặc toàn đồ trắng, màu trắng y hệt màu trắng của giai nhân trong khách sạn. (1)

Katy đã trở thành tình nhân gắn bó của chàng. Nhưng còn giai nhân ?

Văn Bình chưa chịu thua ai. Dầu chiến thắng khó khăn đến đâu, chàng cũng quyết chiến thắng. Chàng quyết chinh phục người đàn bà muôn thuở cho bằng được.

(1) Xin đọc « Núi đá Tiên tri », đã xuất bản. Tân Quang, tổng phát hành.